

Kondor Katalin: Lesz-e nagy?

2025 január 06. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A boszorkánykonyhákban tehát serényen dolgoznak a sátáni terveken. A lóláb meg mindig kilóg.

Hogy ki? Hát, az ember. Akir?l József Attila gyönyör?séges versében, az Ars poetica cím?ben azt írta: „Én mondom: Még nem nagy az ember. / De képzeled, hát szertelen.” Ez az idézet jutott eszembe, amikor a minap

elolvastam a friss híreket, az új esztendő legfrissebb híreit. Olyasmik érkeztek el hozzánk a hírügynökségektől, mint hogy New Orleans belvárosában legalább tizenöt ember halt meg szilveszter éjjelén egy terrortámadásban, és igen sok a sebesült is. Állítólag valamelyik terroristasejt állhat a háttérben, hogy melyik, azt még nem tudjuk, de ha tudnánk, sem hiszem, hogy sokra mennénk vele. Az elmúlt esztendőben számos hasonló eset történt, s nem lettünk okosabbak attól sem, hogy esetleg sikerült megnevezni az elkövető terrorszervezetet, hiszen a terrorcselekedetek száma nem csökkent, mert mint mindig, most is kiderült, hogy van másiik! – ahogy a régi kabaréjelenetben mondogatta, ha jól emlékszem, Alfonzó. Terrorcselekedetekből is van mostanában nemcsak másik, hanem sokadik is. Volt ezúttal is, ezen az „ünnepi” éjszakán, ugyanis Las Vegasban szintén robbantgattak – ott egy halott volt „csupán”. New York City sem maradhatott ki, ott egy koncertterem bejáratánál mintegy tíz fiatal ért találat, állítólag bandaháború zajlott arrafelé, mindenki áhított Amerikájának dicsőségére. Szakértők szerint ezen nem csodálkozhatunk, bár én bizony csodálkozom. Nem csak azért, mert ezek a felháborító eszako események immár régóta részei az életünknek, ráadásul olyan „vigasztalásokat” is kapunk rendre, miszerint a terrorizmussal együtt kell élnünk, ám hogy miért is kell együtt élnünk vele, arra sosincs magyarázat. Így csak azt mondhatjuk, hogy azért kell együtt élnünk vele, mert a világ felett uralkodó vezető és államberendezkedéseink oly mértékben „demokratikusak”, hogy a korlátlan demokráciában embert ölni, megsebesíteni nem bön, hanem mindennapi szórakozás. Jó ideje halljuk, hogy – tetszik, nem tetszik – vegyük tudomásul, hogy együtt kell élnünk a bönözéssel, beleértve a gyilkosságokat is. Okos szakértőink pedig már azt is elreveltették, hogy ezekkel az eszako cselekedetekkel az Egyesült Államokban ez idő tájt azt akarják elérni, hogy az új elnököt olyan helyzetbe hozzák, hogy rá lehessen fogni a biztonság romlását rögvest, amikor végre valójában is hivatalba lép. A boszorkánykonyhákban tehát serényen dolgoznak a sátáni terveken. A lóláb meg mindig kilóg.

És a többi néma csend. Magyarán semmi sem mutat arra, hogy valódi rendet próbálnának megteremteni a világban a nagyokosok. „Én mondom: Még nem nagy az ember.” Bizony nem nagy, sőt, inkább „úgy elaljasult, hogy önként, kéjjel ölt, nem csak parancsra”, állíthatjuk immár Radnóti Miklóst is idézve. S szomorúan állapíthatjuk meg azt is, hogy a költők szavaira manapság nem sokan figyelnek. Mindennapjaink tehát rendre azt bizonyítják, hogy a demokráciáról szétkürtölt lózungok hamisak. A világ hatalmasai meg sem próbálják elkezdni a rendteremtést, sokkal inkább a káoszban érdekeltek. Talán némi reményt kelt, és változást hoz, hogy egyre többen – jogtudósok, politológusok, pszichológusok, újságírók stb. – kísérlik meg elmagyarázni, elemezni a világ jelenlegi helyzetét, mégpedig a nagybetűs, a teremtéshez méltó EMBER szempontjából. Éppen ideje ennek, mert vitathatatlan, hogy „még nem nagy az ember, de képzele, hát szertelen”. Nos, bizonyos Maximilian Krah német jogtudós, közgazdász, jelenleg független EP-képviselőnek a Kárpátia Stúdiónál nemrég megjelent könyve (A jobboldali politika) bizakodásra ad okot, amikor kiutat ajánl nekünk a liberális és baloldali pusztító világrendből. Okulásként ide idézek: „A liberális és a baloldali politika az elmúlt évtizedekben globális szinten is totális hatalomhoz jutott, világképét a legereszakosabb módszerekkel kényszeríti rá a különböző társadalmakra, a hagyományaihoz, az értékrendjéhez ragaszkodó közösségeket fokozatosan lehetetleníti el, vezetőit a legdurvább módszerekkel járattja le. A balliberális politika rombolóeszméi nemcsak a saját értelmiségi köreit hálózta be, hanem a magukat konzervatívnak tartó tömegeknek is megfertőzték a tudatát. Nem véletlen, hogy az elmúlt évtizedekben a jobboldali politika inkább az önfeladást, a gyávaságot választotta ahelyett, hogy szembeszállt volna a valódi veszéllyel, érdemi alternatívát kínált volna, sőt, ott, ahol hatalomra jutott, ott is a balliberális politikát valósította meg.”

Ez a nagyszerű könyv reményt adhat mindenkinek, aki hisz az eszakmentes, normális, hagyományainkat tisztelő és megőrző élet megteremtésében, s kiutat kínál napjaink pusztító „világrendjéből”, egyszóval megmutatja mindazt, amelynek segítségével naggyá lehet, naggyá válhat az ember, s amiért élni érdemes. Merthogy még messze van ettől, azt a mindennapok cselekedetei, eseményei, borzalmi sajnos kétséget kizáróan bizonyítják.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló
